

تجربهای که هنوز زبانم را بند می‌آورد!

مارک تی واند هئی (Mark T. Vande Hei) ۵۵ ساله، فضانورد ناسا است که با گذراندن ۳۵۵ روز در فضا، یک آمریکایی رکورددار به شمار می‌رود که بیشترین روزهای متوالی را در فضا سپری کرده است. در این خبر به معرفی این فضانورد و تجربه وی از ماندن در فضا گفته‌ایم.

مارک تی واند هئی (Mark T. Vande Hei) ۵۵ ساله، فضانورد ناسا است که با گذراندن ۳۵۵ روز در فضا، یک آمریکایی رکورددار به شمار می‌رود که بیشترین روزهای متوالی را در فضا سپری کرده است. در این خبر به معرفی این فضانورد و تجربه وی از ماندن در فضا گفته ایم.

به گزارش ایسنا و به نقل از بیزینس اینسایدر، مارک تی واند هئی (Mark T. Vande Hei) ۵۵ ساله، فضانورد ناسا است که نزدیک به یک سال را در فضا و در مدار زمین گذراند. هدف این ماموریت طولانی، مشاهده اثرات قرار گرفتن طولانی مدت در یک محیط فضایی روی انسان با هدف آماده سازی برای ماموریت‌های آینده مانند رفتن به مریخ بود.

به گفته ناسا، "ونده هئی" که چندی پیش دومین ماموریت ایستگاه فضایی بین‌المللی خود را به پایان رساند، رکورد ۳۵۵ روز حضور متوالی در مدار را به ثبت رساند و با این رکورد از رکورد ۲۴۰ روزه قبلی حضور در فضا که توسط فضانورد "اسکات کلی" در سال ۲۰۱۶ ثبت شده بود، پیشی گرفت.

ونده هئی در ۹ آوریل ۲۰۲۱ با یک فضایی‌های روسی سایوز وارد ایستگاه فضایی شد. در آن زمان می‌دانست که دستکم برای پنج تا شش ماه که امروزه برای اعضای خدمه اکسپدیشن معمول است، در آنجا خواهد ماند. ماموریت او توسط ناسا در ماه سپتامبر تمدید شد تا به یک گروه فیلمبرداری روسی در بازدید از این ایستگاه کمک کند.

پس از افزایش رکورد طولانی‌ترین پرواز فضایی در تاریخ توسط یک آمریکایی به ۳۵۵ روز، فضانورد ناسا، "مارک وند هئی"، روز چهارشنبه ۲۰ مارس به همراه "پیوتر دوبروف" و "آنتون شکاپلروف" فضانوردان سازمان فضایی فدرال روسیه به زمین بازگشت. مارک وند هئی که رکورد طولانی‌ترین پرواز فضایی ناسا را به ثبت رساند، ۳۵۵ روز را دور از زمین گذراند. او در مدت ماموریت خود صدها آزمایش علمی را که برای زندگی روی زمین مفید است و به شکل‌گیری ماموریت‌های فضایی عمیق آینده کمک می‌کند، انجام داد.

مارک تی واند هئی درباره زندگی خود گفت: قبل از کار در ناسا، در مقطع کارشناسی ارشد در رشته فیزیک کاربردی از استنفورد فارغ‌التحصیل شدم و استاد فیزیک در آکادمی نظامی ایالات متحده معروف به وست پوینت بودم. یک روز و پس از یک کار طولانی مدت در ارتش ایالات متحده، یک فضانورد ارشد ارتش به کنفرانس عملیات فضایی ارتش آمد و به دنبال یافتن شخصی برای کار در دفتر فضانوردی به عنوان بخشی از توافق برای گسترش پایگاه تجربی افسران عملیات فضایی در ارتش بود. من آموزش خود را برای تبدیل شدن به فضانورد ناسا در سال ۲۰۱۱ به پایان رساندم. در ماه مارس و پس از گذراندن ۳۵۵ روز در مدار ایستگاه فضایی بین‌المللی به زمین بازگشتم. من تنها آمریکایی هستم که بیشترین روزهای متوالی را در آنجا گذرانده‌ام. قبل از پرتاب ما، ابهامات زیادی در مورد مدت زمان پرواز فضایی وجود داشت. در ابتدا به من گفتند که می‌تواند تا ۳۵۵ روز طول بکشد، اما این تأیید نشده بود. از آنجایی که من و همسرم احتمال می‌دادیم که این اتفاق رخ دهد، برای دوری من در مدت طولانی برنامه ریزی کردیم. پرواز فضایی قبلی من حدود شش ماه به طول انجامید، بنابراین من این پرواز طولانی‌تر و جدیدتر را به عنوان یک نوع چالش منحصر به فرد دیدم.

سفر به ایستگاه فضایی بین‌المللی با سایوز به طرز شگفت‌آوری آسان بود. با وجود اینکه تماشای پرتاب از زمین مستلزم نور و سر و صدای زیادی است، اما در خود فضاییما، سرعت صوت را به قدری سریع می‌گذرانید که تمام آن صدا را پشت سر می‌گذارید. صدای غالب صدای پمپ‌ها بود که برای بیرون راندن سوخت از انتهای فضاییما می‌چرخیدند.

بودن در فضا متفاوت است و شما به سرعت متوجه می‌شوید که روی زمین، کارهای زیادی را هر روز انجام می‌دهید که نیازی به تلاش آگاهانه ندارند اما آنجا داستان متفاوت است. بنابراین وقتی در مدار هستید، باید نحوه انجام آنها را دوباره بیاموزید. به عنوان مثال، اگر به روش نحوه رفتن به دستشویی توجه نکنید، ممکن است در نهایت با یک وضعیت نامرتب مواجه شوید. وقتی می‌نشینید تا با لپ تاپ خود کار کنید، مهم است که همیشه پاهای خود را به نوعی به زمین بچسبانید، در غیر این صورت تا سقف شناور خواهید شد.

ایستگاه فضایی بین‌المللی تقریباً به اندازه یک خانه شش خوابه است، اما می‌توانید روزهایی را بدون دیدن یکی از شش یا هفت هم‌اتاقی خود بگذرانید. اساساً ایستگاه فضایی بین‌المللی به صورت چند قطعه ساخته شده است و هر بخش یا ماژول را می‌توان جدا کرد و در صورت وقوع یک موقعیت اضطراری بست. در این آخرین پرواز، روس‌ها دو ماژول جدید اضافه کردند، بنابراین ایستگاه فضایی بین‌المللی اکنون به یک خانه هفت خوابه نزدیک‌تر به نظر می‌رسد.

بیشتر روزهای هفته بین ساعت شش تا هفت صبح به وقت گرینویچ شروع می‌شود. قرار است قبل از ساعت ۷:۳۰ صبح برای کنفرانس برنامه ریزی روزانه از خواب بیدار شویم و صبحانه بخوریم. در این جلسات، ما با تمام تیم‌های کنترل زمینی در ژاپن، روسیه، اروپا و ایالات متحده مسائل را بررسی می‌کنیم.

در طول روز، شما یک ساعت برای ناهار و سپس دو ساعت و نیم برای ورزش فرصت دارید. ما در آنجا، یک دستگاه ورزش

مقاومتی، یک دوچرخه ثابت و یک تردمیل داریم. بدن ما به خوبی با شناور شدن سازگار است، بنابراین مهم است که برای حفظ قدرت و تراکم استخوان در سطح سالم، ورزش کنیم. ما بیشتر روزهای خود را صرف انجام وظایف مختلفی می کنیم که تیم های روی زمین برای ما تعیین کرده اند.

در برنامه تیمی ما، یک ردیف با نام هر فضانورد و یک خط افقی وجود دارد که در طول روز به آرامی با توجه به آن کار می کند. این برنامه ما را در مورد آنچه که قرار است روی آن کار کنیم راهنمایی می کند و به ما کمک می کند تا در مسیر خود بمانیم. بخش مورد علاقه من زمانی است که با فضانوردان دیگر کار می کنم، اما اغلب ما وظایف جداگانه ای داریم اما اگر اتفاقاً در کار خود پیشرفت کردید، می توانید بروید و به شخص دیگری کمک کنید.

من نقش خود را بیشتر به عنوان تکنسین آزمایشگاه می بینم تا دانشمند، زیرا در به موفقیت رساندن آزمایش ها بیشتر از حذف داده ها، تجزیه و تحلیل آنها یا نوشتن گزارش ها مهارت دارم.

به غیر از جلسات، آزمایش ها و نگهداری در اطراف ایستگاه، پیاده روی فضایی بخشی از فعالیت ها را به خود اختصاص می دهد. به عنوان مثال، ما در حال ارتقا و اضافه کردن آرایه های خورشیدی که در خارج از ایستگاه فضایی بین المللی هستند، بودیم. ایستگاه فضایی بین المللی از انرژی خورشیدی استفاده می کند، بنابراین مهم است که ما انرژی ثابتی داشته باشیم. اگرچه من خودم در این پرواز اخیر به دلیل فشار عصبی در گردنم برای پیاده روی فضایی بیرون نرفتم، در گذشته این کار را انجام داده ام. در طول هفته، روز کاری تا حدود ساعت ۷:۱۵ بعد از ظهر ادامه دارد و پس از آن با یک جلسه برنامه ریزی دیگر به روزمان پایان می دهیم.

هر جمعه یا شنبه، ما یک شام با تمام گروه می خوریم و بعد یکشنبه ها، همه با هم فیلم تماشا می کردیم. هر هفته، فضانوردی متفاوت می توانست هر کدام از فیلم ها را که می خواهد انتخاب کند: یکی از انتخاب های من فیلم "دیروز" و تمام آهنگ های بیتلز بود. در طول پرواز، من معمولاً هر روز با همسر و آخر هفته ها با فرزندانم صحبت می کردم. همچنین، هر روز شروع به مدیتیشن می کردم و اغلب این کار را با نشستن پشت پنجره و نگاه به سیاره زمین انجام می دادم. من هنوز وقتی به این تجربیات فکر می کنم، گریه ام می گیرد و زبانم بند می آید. همه اینها واقعاً یک تجربه منحصر به فرد است.